

„O lume fără teamă”: de la punk la anarha-feminism (interviu Lovekills)

Anarhiva

20 februarie 2025

Cuprins

Introducere	4
Începuturi	5
Lecturi	6
Personalul este politic	7
Zinele, festivalurile și cultura anarhistă	8
Represiune	10
Anarhismul de la est la vest	11
Privind înapoi	13

„Fetele nu ascultă muzică punk. Fetele sunt prea timide să meargă la concerte. Fetele ar trebui să-și păstreze părerile pentru ele. AICI SUNT FETELE CARE SĂ DEMONSTREZE CĂ ASTA ESTE GREȘIT! Fetele cântă muzică punk. Fetele merg la toate concertele. Fetele publică reviste și se exprimă deschis. Fetele și băieții acționează împreună. E timpul să contribui și tu. Depinde de tine!”

Lovekills

Introducere

Undeva la începutul anilor 2000, mai multe persoane din diferite orașe (Craiova, Timișoara, București) au pus bazele colectivei anarha-feministe „Lovekills” dedicată luptei împotriva patriarhatului, militarismului, rasismului, fascismului și xenofobiei, precum și susținerii persoanelor marginalizate și a tuturor celor afectate de opresiune. În anul 2003 a apărut și primul număr din zina Lovekills. De-a lungul timpului, pe lângă numeroasele numere scoase sub titulatura Lovekills, zina a apărut și alături de alte inițiative publicistice ale scenei anarhiste de atunci: Ura, Revolta! sau Info-propaganda.

Gândită ca o platformă alternativă, în paginile Lovekills a început să fie popularizată, printre altele, istoria anarha-feminismului; pe de-o parte prin publicarea unor biografii dedicate unor figuri precum Sofia Perovskaia, Louise Michel, Voltairine de Cleyre, Emma Goldman, Leah Feldman, iar pe de altă parte prin relatarea diferitelor acțiuni ale grupurilor anarha-feministe din întreaga lume: „Rote Zora” (Germania de Vest), „Mujeres Creando” (Bolivia), „Erinyen Collective” (Berlin) etc.

Tot la inițiativa colectivei, în anul 2006 a fost organizată prima ediție a festivalului „Lovekills”, în cadrul căruia s-au desfășurat ateliere despre autoapărare, expoziții, documentare și discuții pe teme precum etichetarea în mișcarea punk, rolul bisericii în opresiunea femeii, violența de gen etc. Doi ani mai târziu, cu ocazia summit-ului NATO de la București (2008), brutalitatea intervenției forțelor de ordine a fost relatată pe larg pe blogul colectivei și în paginile zinei.

Cu același ton radical, textele apărute în zina Lovekills denunțau cultura patriarhală a violului, hărțuirea stradală, sistemul penitenciar sau rolul poliției în perpetuarea violenței de gen. O privire critică a fost acordată și sexismului din cadrul mișcării anarho-punk de atunci, neasumarea sa politică fiind, de asemenea, adusă în discuție (a se vedea nr. 7).

Rândurile de mai jos sunt rezultatul discuțiilor purtate cu membrele colectivei Lovekills în 2024.

Începuturi

T: M-am născut și am locuit, în prima parte a vieții, în România, mai precis la Craiova. Pot să spun că am avut norocul să trăiesc acolo într-un moment istoric extrem de interesant și de stimulant, atât la nivel intelectual cât și ludic. Așa-numita „perioadă de tranziție” (adică anii '90–2000) nu a reprezentat în România doar trecerea de la un secol la altul. Ea a însemnat și experimentarea unor noi stiluri de viață, familiarizarea cu diferite subculturi, cu moduri de a gândi și de a se exprima într-un stil alternativ.

Pe mine m-a atras (sub)cultura punk. La Craiova exista deja un grup care se întâlnea în centru, la teatru, și care se definea astfel. De ce subcultura punk? Din puținele informații pe care le aveam mi s-a părut cea mai radicală, atât ca estetică, cât și ca mod de a pune în discuție status quo-ul.

Mișcarea punk pe care am cunoscut-o eu era deja politizată, dar nu în sensul obișnuit al cuvântului. În practică se discuta despre problemele societății, despre schimbări și cum afectau ele indivizii. Activismul politic se făcea prin încercarea de a trăi și gândi diferit. Chiar dacă era foarte greu de găsit literatură anarhistă propriu-zisă, mulți au început să traducă textele trupelor de punk. Multe dintre ele conțineau deja elemente de propagandă anarhistă. Și așa, încetul cu încetul, s-a trecut de la o „ideologie” existențială la una practică și la dorința de a schimba nu doar viața interioară cât și lumea din jur.

R: Pentru mine personal a contat faptul că m-am născut la țară. Acolo am învățat de la bunici să prețuiesc libertatea, natura, animalele [...]. Pe urmă, în perioada liceului, pe care l-am făcut la Timișoara, o colegă m-a prezentat unor prieteni de-ai ei care erau punkiști. M-am tot întâlnit mai apoi cu ei. Ascultam muzică, ieșeam împreună, beam, dar nu făceam mare brânză [politic vorbind]. Cumva ceea ce ne-a unit au fost marile probleme [despre lume, societate, viață în general] pe care le discutam după școală. Deși faptul că veneam de la sat nu a fost neapărat un neajuns în liceu, au mai existat glume legate de culoarea pielii mele, că e puțin mai închisă.

În anii '90, în Timișoara, concertele punk se țineau în tot felul de birturi, dar și în instituții ca Facultatea de Construcții, Casa Studenților. Erau mai accesibile atunci decât acum. Abia când s-a deschis INCA (2002/3?) am avut un loc unde să ținem concerte fără să ne mai rugăm de nimeni. La festivalul „Underground” se adunau mulți punkiști (dar nu numai) de peste tot din țară, în jur de 300-400 de persoane. La fel se adunau și la festivalurile din INCA, dar la „Underground” am întâlnit câteva persoane din Craiova care aveau manifeste și flyere despre anarhism și libertate. Cu câteva persoane am rămas în contact, chiar dacă pe atunci erau doar telefoane fixe. Ne mai vedeam pe la concertele la care veneau și trupe din alte țări. Cele mai multe erau din Serbia și Ungaria, că erau mai aproape.

Lecturi

T: Anumite lecturi erau „obligatorii” pentru un punkist în perioada respectivă. Câteva mi-au influențat existența într-un mod particular. De pildă Dumnezeu și statul de Mihail Bakunin, Amintirile unui răzvrătit de Piotr Kropotkin sau 1984 de George Orwell. Abia mai târziu am descoperit scrierile Emmei Goldman. Această întâlnire a reușit să-mi schimbe complet perspectiva asupra lumii. Am contribuit ulterior la traducerea în română și publicarea unei antologii de texte ale Emmei Goldman, intitulată Libertate, egalitate, suroritate și fraternitate (titlu născocit de noi, ca și cuvântul „suroritate”). Acest lucru m-a stimulat spre o mai profundă analiză și cunoaștere a trăirilor umane, pentru că observațiile făcute de Emma Goldman sunt caracterizate tocmai prin atenția pe care o acordă emoțiilor profunde ale indivizilor. Însă „cartea cărților” pentru mine a fost și rămâne Unicul și proprietatea sa de Max Stirner.

R: Mie mi-a plăcut foarte mult Emma Goldman. Adică m-am identificat foarte mult cu ea de la prima lectură, chiar dacă eram mai tânără. Ca scriitoare, pot spune că a fost stâlpul meu în viață. Găsisem pe cineva cu care rezonam, care mă făcea să nu mă simt singură, cu toată lipsa de acces la informație de atunci. Îmi plăceau și Piotr Kropotkin și Michel Foucault. Deci cam așa, cumva, m-au ajutat.

Personalul este politic

T: Perioada implicării mele politice nu pot s-o încadrez într-un interval anume de timp, deoarece ea coincide cu dezvoltarea conștiinței mele. Existența însăși (îmi) era politică. Sloganul din 1968 „Personalul este politic” cred că mă caracterizează cel mai mult. Când spun că personalul e politic, bineînțeles că nu mă refer la a face politică asemenea politicianilor, ci la încercarea de a trăi, pe cât posibil, în concordanță cu ideile asumate. Subiectele care mă interesau atunci, ca și acum, erau cele care priveau (și atacau): discriminarea, exploatarea, naționalismul, fascismul, capitalismul, comunismul, patriarhatul, religia, lupta pentru putere, ierarhia, închisorile, granițele și, nu în ultimul rând, valorile tradiționale; statul și biserica/religia cu toate politicile lor criminale.

În aceeași perioadă am descoperit și anarha-feminismul. Un fapt de necontestat pentru mine este că anarha-feminismul nu are absolut nimic în comun cu feminismul instituțional sau reformist. Nu mă interesează să văd femei politicieni, polițiste sau soldați, femei magistrați sau judecători. Toate aceste roluri sunt de combătut pentru un anarhist/-ă, indiferent de identitatea de gen a celor care le dețin.

R: Am avut noi la un moment dat o discuție despre anarha-feminism și am realizat că anarhismul cuprinde toate luptele: împotriva fascismului, rasismului, sexismului etc. [...]. În urma acestor discuții, ne-am delimitat de alte forme de feminism: feminismul liberal și alte forme care au statul în spate. Nu am vrut să ne identificăm în niciun fel cu aceste forme, pentru că inamicul principal al femeii e statul. Iar în patriarhat statul este violatorul principal, statul este criminalul principal, statul este abuzatorul nostru.

După apariția grupului Lovekills am avut parte și de multă critică tocmai pentru că noi criticam câteodată și comportamentul femeilor. Criticam și bărbații, e clar. Doar de la ei vine tot ce ține de patriarhat. Dar noi ce facem? Ce facem noi dacă acceptăm lucrul ăsta? Dacă noi nu ne ridicăm? Dacă noi nu spunem stop? Când ești fată cineva mereu îți va spune cum să fii tu. De pildă, când a fost o fată care a cântat la chitară, reacția prietenul ei a fost „yaai nu, nu! Arată ca și cum te scarpini la pizdă”. Cu toate că era aceeași mișcare pe care o făcea și el la chitară. Au fost și mulți băieți care ziceau, „suntem feminisți sau vreau să aveți și voi dreptul vostru”; dar când era vorba de a fi noi înșine, tot patriarhatul ieșea la suprafață, că eram fată, că eram băiat. Poți să zici că am crescut toți sub același sistem și atunci astea erau luptele cu noi înșine, cu cei din jur și cu sistemul ăsta obtuz. Atunci toți erau împotriva ta: părinții, sistemul, școala, poliția.

Zinele, festivalurile și cultura anarhistă

T: Aș dori să subliniez importanța pe care au avut-o fanzinele în propagarea ideilor antiautoritare. La începutul anilor '90, aceste publicații informale erau scrise la mână sau la mașina de scris. Ulterior, computerele au schimbat radical situația, așa cum a făcut-o și conexiunea la internet, deschizându-ne poarta spre mișcările anarhiste și punk din întreaga lume. În România eram flămânzi de informații și cunoștințe, dar mai ales de dorința de a ieși din izolare. Granițele reale și limitările economice nu ne dădeau posibilitatea de a călători. Contactul virtual a transformat mișcarea punk într-una anarho-punk. Fanzinele au creat o conexiune și la nivel național, grupurile punk având tendința de a se dezvolta și exprima mai degrabă local în anii '90. Apoi s-a „descoperit” că erau punkiști și la Timișoara, București, Iași ș.a.m.d.; iar împreună se putea face mai mult, atât pentru propagarea ideilor anarhiste cât și pentru organizarea evenimentelor punk.

Primul fanzin la care am participat activ a fost Ura. Publicația purta subtitlul „Cultura rezistenței, educație pentru revoluție”. Ura era o zină anarho-punk în care se dezbăteau problemele perioadei respective, în care erau publicate traduceri de texte anarhiste sau scrieri proprii. Am contribuit apoi la publicarea unei serii de broșuri și pliante sub numele de Info-propaganda care cuprindea exclusiv texte anarhiste.

Însă pentru mine nu era de-ajuns. Era nevoie de o zină care să „vorbească” despre ideile anarhiste și despre subcultura punk din punctul de vedere al femeilor. Era momentul ca prejudecățile de gen să fie distruse. Trebuia găsit un nume pentru această zină, un nume care să răsune în mințile oamenilor. Într-o zi, ascultând albumul Ramones, „Animal boy”, am dat peste cântecul „LoveKills” și am avut revelația că era numele perfect pentru o zină anarha-feministă. Numele Lovekills/Dragostea ucide era o provocare împotriva asocierii femeii cu reprezentarea artificială a dragostei, asociere care-i nega astfel orice posibilitate de revoltă eliberatoare. În plus, noțiunea abstractă de dragoste era (și este) folosită ca justificare a multor crime abominabile.

La început, publicarea Lovekills/Dragostea ucide era dificilă deoarece nu dețineam un computer. Până la urmă, cu ajutorul unor camarazi (evit să folosesc cuvântul „tovarăși” pentru că încă îmi provoacă greață) din Craiova și din Timișoara, fanzinul s-a materializat. Ideea de bază a acestei publicații era să dea posibilitatea tuturor (fete, băieți, punkiști, elevi, studenți, muncitori) să-și exprime într-un limbaj (simplu sau complex) gândurile, nemulțumirile, criticile față de societatea în care trăiam și față de rolurile pe care aceasta le impunea. Pentru a atinge acest scop a fost necesară implicarea mai multor persoane din Craiova, dar și din celelalte orașe, București și Timișoara. Astfel s-a format Colectivul LoveKills. Motto-ul colectivului era „Lupta pentru libertatea individuală”; scopul fundamental era de a ne regăsi și recunoaște ca indivizi, cu experiențe și sentimente diferite, dar uniți prin dorința de libertate.

Era mult mai simplă și organizarea unor evenimente dacă eram mai multe persoane. Sub egida Lovekills au fost organizate mai multe festivaluri anarha-feministe și o tabără de o săptămână. La aceste evenimente au participat diferite colective din România și din afară. Discuțiile aveau ca subiect violența de gen, dar și represiunea statului împotriva celor care se opuneau opresiunii de orice fel ar fi fost ea.

R: Numele grupului Lovekills a venit de la o trupă punk numită Ramones. După mai multe discuții, am realizat că peste tot unde apare dragostea, apare și ura, gelozia și constrângerea. Cele mai multe limitări ale libertății se fac în numele dragostei. Cele mai multe crime se fac din dragoste. Părinții își bat copiii pentru că îi iubesc, le vor binele, statul recurge la războaie pentru binele poporului, pentru a-l

proteja; statul și biserica impun legi împotriva avortului pentru comunitatea neamului și din dragoste pentru cei nenăscuți.

Având mai multe discuții în jurul acestei idei a apărut și manifestul Lovekills, în care am continuat să ne punem întrebarea „de ce ucide dragostea”? Începând cu dragostea de animale. Spre exemplu, iubesc animalele. Atât de mult iubesc vulpea cenușie sau argintie, încât o țin la gâtul meu. Nu calc pe o insectă, dar în farfurie mănânc nu știu ce. Un alt exemplu e dragostea de națiune. Tot forme de dragoste sunt considerate și faptul că mama își crește copii cu dragoste față de patrie: băiatul să fie un bun soldat și muncitor, iar fata să fie o bună familistă și producătoare pentru țară; să producă copii, nu altceva.

Tot așa au apărut festivalurile Lovekills, datorită unui prieten de care noi ne-am depărtat ulterior. Și ne-am zis atunci, ok, facem noi un festival, dar cum? Facem festivalul fără concert! Concertele ne aduc și destui „maciști” (adică tipi agresivi sau misogini). Noi vom face atunci un after party. Va fi privat și va veni doar cine a participat și la discuții. Și, în felul ăsta, au apărut festivalurile la care au luat parte și o grămadă de străini. Totul a fost organizat pe donații, deoarece noi nu am avut bani, nu am avut nimic. Am făcut niște tricouri. Erau niște oameni la București care ne-au ajutat cu serigrafia. Prietena mea și-a bătut capul foarte mult atunci cu revistele și alte materiale tipărite, iar eu am făcut o compilație de CD-uri pentru „Food not Bombs”, iar lumea a făcut donații. Pe lângă toate revistele, festivalurile și un „camp” la care au participat persoane din Franța, Norvegia și Suedia, am mai făcut o expoziție, cred că de 8 martie, în baruri. Expoziție cu mesaje feministe, cu multe texte și poezii ale trupelor de punk. Am inclus și tot felul de scriitoare, dar toate libertare și anarhiste, din scena underground, cu mesaje și desene.

Represiune

T: Să povestesc despre represiune este ceva mai complicat. Cum rebeliunea generației de atunci a început în adolescență, de la 14 ani în sus, mai întâi de toate s-a avut de-a face cu represiunea familiei și societății. Nu era simplu pentru părinții cu „principii” bine bătute în cuie să-și vadă copiii cu frizuri ciudate, îmbrăcați în negru, copii care puneau în discuție toate „valorile”: pe cele vechi și pe cele noi. Eram supărați, mai bine zis înfuriați pentru tot ceea ce trăisem înainte de '89, pentru izolarea în care eram obligați să supraviețuim în prezent, pentru că „România era pușcăria zilelor noastre, pentru că eram legați de glie” (Terror Art), pentru că ni se nega individualitatea, pentru că ne era refuzată orice formă de protest. Simțeam că trăiam într-o societate putredă. Dar simțirea nu era de ajuns, iar ideile anarhiste au dat un sens răzvrătirii. Din acel moment a intervenit și represiunea din partea statului. Știu din mărturiile celor mai în vârstă decât mine că autoritățile au încercat să ucidă mișcarea punk încă din fașă. Dar nu au reușit. Mișcarea a renăscut mai puternică și mai doritoare de schimbare. Represiunea autorităților de atunci a însemnat șantaj material și emoțional (faceau presiuni asupra familiei, vecinilor, mergeau la serviciu, la școală), presiune psihologică și chiar și violență fizică. Apogeul a fost atins în 2008, la summit-ul NATO de la București. Contactele cu „străinii” îi deranjau foarte mult pe cei care ne urmăreau. Și era foarte evident și de ce: prin contactele astea existam noi. În plus, așa putea afla toată lumea de abuzurile de aici. Nu trebuie uitat că persecutarea persoanelor care aveau legături cu „străinii” era și încă mai este folosită în toate sistemele totalitare.

R: Represiune a fost tot timpul și continuă până în zilele noastre. Am cunoscut persoane care fuseseră punkiști în timpul regimului ceaușist și care povesteau cum erau bătuți și chiar torturați de Securitate. În anii '90 nu s-au schimbat prea multe. În continuare punkiștii erau luați de pe stradă și duși la secție unde de multe ori erau bătuți. Erau ridicăți aiurea, fără niciun motiv. Adică de cele mai multe ori motivul era îmbrăcămintea sau frizura.

După anii 2000, odată cu începerea aderării României la NATO și UE, poliția s-a mai relaxat cu bătăile și cu luatul oamenilor de pe stradă aiurea. În schimb, s-au axat mai mult pe urmăriri și cercetări. Erau urmărite persoanele care făceau sau luau parte la acțiuni (zine, concerte, „food not bombs”, manifestații etc.). Ne urmăreau prin baruri, la concerte, telefoanele, mail-urile, ba chiar mai făceau și vizite la familii sau la școală. Înainte cu vreo lună de summit-ul din 2008 au început cu o avalanșă de presiuni, șantaje, amenințări adresate tuturor celor care presupuneau că ar protesta împotriva summit-ului. Cu o săptămână înainte, eu și alți prieteni am fost urmăriți zilnic, chiar și noaptea. Cu toate acestea, tot am ajuns la București. Acolo, în prima zi a summit-ului, au intrat peste noi, ne-au gazat și bătut. Brutalitatea cu care s-a desfășurat acțiunea i-a șocat pe mulți și a lăsat traume multora din mișcare. Chiar au reușit să distrugă mișcarea anarhistă de atunci. Multora le era frică să mai facă vreo acțiune. Peste câțiva ani au apărut alte mișcări, deoarece dorința de a fi liber nu moare.

Acum mi se pare cel mai îngrozitor faptul că controlul e peste tot. Suntem ascultați, filmați, urmăriți în toate modurile posibile, prin camerele de filmat de pe stradă, telefoane, carduri, platforme de socializare. Subtil, poliția dirijează acțiunile autorizate, iar pentru cele neautorizate vin amenzi enorme. Acum mi se pare că există mult mai multă presiune psihologică.

Anarhismul de la est la vest

T: Aș dori să împărtășesc aici câteva din reflecțiile mele în ceea ce privește anarhismul, experiența mea anarhistă din România, dar și așa-zisul șoc cultural pe care l-am trăit atunci când am plecat din țară.

Descoperirea ideilor anarhiste mi-a dat posibilitatea de a-mi imagina o lume diferită, o lume în care fiecare individ contează, o lume în care schimbările se fac în mod orizontal, fără ierarhii, o lume în care fiecare gândește cu mintea sa și își asumă responsabilitatea pentru deciziile luate, o lume liberă de prejudecăți, de privilegii bazate pe putere, de superstiții și frici nejustificate, o lume fără frontiere, în care fiecare poate să călătorească indiferent de culoarea pielii, rolurile de gen sau posibilitățile economice. O lume fără teamă.

Anarhismul este contrar nu numai capitalismului, ci și comunismului de stat, născut din marxism. Mulți anarhiști au prevăzut devierea autoritară a acestuia. Prăpastia dintre cele două curente s-a văzut în momentul în care anarhiștii au fost dați afară din Internațională; s-a văzut în rezistența anarhiștilor împotriva bolșevicilor, s-a văzut în eliminarea oricărei urme de anarhism în țările așa-zis socialiste. Istoria este plină de exemple care au arătat că „dictatura proletariatului” nu are absolut nimic de-a face cu eliberarea oamenilor. La fel ca în orice dictatură, unicul obiectiv era menținerea puterii statului și formarea unei noi clase conducătoare. Recomand trei cărți care explică foarte bine toate acestea: *Revoluția necunoscută (1917-1921)* de Volin, *Revoluția trădată* de Emma Goldman și... *Ferma animalelor* de George Orwell. Anarhismul este antiautoritar, prin urmare antifascist și anticapitalist. Anarhismul se opune oricărei forme de stat sau religie. Anarhismul nu e o dogmă sau o ideologie politică: este cunoaștere și înțelegere, este punerea în discuție a tot ceea ce ne vine impus ca adevăr absolut, de nechestionat.

„Șocul cultural” pe care l-am avut în Italia, țara unde trăiesc acum, dar și prin alte țări din Occident pe unde am călătorit, a fost să văd steaguri cu secera și ciocanul folosite ca simboluri ale rebeliunii și libertății. A fost să văd luptele feministe radicale „depășite” sau transformate în parade de stradă; marile contraste între curentul anarhist de acțiune numit „insurecțional” și cel social, nonviolent, al federațiilor anarhiste oficiale. În România nu era atât de clară această diferență. Dar, informându-mă despre istoria anarhismului și a luptelor stângii radicale din Italia, am început să înțeleg contextul. Subiectele anarha-feministe care în România păreau extrem de provocatoare, în Italia păreau jocuri de copii. Inclusiv mesajele cu care ieșeam la manifestații în România, în Italia păreau cel mult democratice. Așa că, în mod automat, mi-am pus întrebarea dacă ar putea exista o coordonare anarhistă reală la nivel internațional, când contextul în care ideile și luptele se dezvoltă este atât de diferit de la o țară la alta?

R: Chiar dacă luptele erau internaționale, în România lucrurile stăteau puțin diferit. Aici discutăm faptul că există multiple forme de opresiune: ideologică, economică, statală, patriarhală etc. Astfel, am realizat că există o ierarhie chiar și cadrul formelor de opresiune a femeii. Femeia din clasa muncitoare sau din clasa de mijloc, le simte sau nu le simte, vorbește sau nu vrea să vorbească despre asta, tot merge înainte, deoarece are cât de cât tot ce-i trebuie. Pe de altă parte, femeile sărace sau cele rome, de pildă, trăiesc tripla opresiune a sărăciei, a stigmatului de a fi romă și de a fi femeie. Și atunci, feminismul privilegiatelor e să ceri drepturi și pentru celelalte, e să renunți la anumite privilegii. Altfel, drepturile și revendicările lor subjugă, de fapt, mai tare alte femei, care oricum se lovesc de multiple forme de opresiune. [...] Am fost la rândul nostru invitate în alte țări precum Croația, Serbia, Austria sau Italia. În Balcani a fost mai ușor cumva, era o altfel de conexiune. Când am ajuns în Italia, ne-am gândit „ce să vorbim acolo?”, că acolo există alte forme de feminism. Cu toate acestea, până la urmă a fost frumos

și ne-am înțeles. Au participat multe persoane și am discutat cu alte tîpe care aveau interese comune cu ale noastre. Tot așa am intrat în legătură și cu colective din Berlin sau Leeds.

Privind înapoi

R: Majoritatea discuțiilor din cadrul Lovekills erau despre capitalism și fascism, pentru că ambele sunt forme ale patriarhatului. Discutam despre rasism, capitalism, fascism, imperialism, despre biserica ortodoxă și oprimarea femeilor, deoarece toate sunt forme și metode de acțiune ale acestor ideologii care contribuie la buna funcționare a patriarhatul, la buna funcționare a războiului, a puterii, a dominației, a ierarhiilor și a goanei după bani.

T: Publicațiile, concertele, festivalurile, manifestațiile, discuțiile, toate au avut un rol important pentru cine le-a trăit. Eu nu pot și nici nu vreau să vorbesc aici despre impactul pe care l-au avut asupra persoanelor în mod abstract. Vreau doar să reamintesc faptul că era o perioadă de experimentare. E adevărat că luam multe exemple din Occident, unde exista deja o tradiție a luptelor și organizării anarhiste. Noi însă încercăm să adaptăm aceste practici și idei la societatea românească, ținută decenii la rând în izolare și întuneric. Făcând acest lucru, noi ne reinventăm istoria. Contextul social și politic din România s-a schimbat cu o rapiditate incredibilă după 1989. Am avut parte de un veritabil bombardament informațional. Și de prea puțin timp pentru a putea analiza critic noile informații. Posibilitatea de a descoperi alte locuri a deschis noi orizonturi, s-au mărit și posibilitățile economice. Toate acestea au influențat raporturile dintre noi, cei din perioada de tranziție, și chiar modul de a interpreta evenimentele și viața însăși, ducând câteodată la conflicte deschise între cei care s-au radicalizat și cei care au ales să accepte status quo-ul și chiar să îl susțină și să îl întărească.

Pentru a putea înțelege prezentul trebuie cunoscută istoria. De aceea este important să rămână o mărturie a acelei perioade, chiar dacă realizez că trăirile de atunci nu se pot exprima cu totul în cuvinte. Pentru cei care privesc acum în urmă, ceea ce făceam noi atunci poate să pară naiv și simplist. Eram însă spontane și departe de retorica academică. E adevărat că multe situații nu au fost înțelese și rezolvate în modul cel mai inteligent la acel moment, dar cu gândirea de acum îmi dau seama că nu se putea altfel în condițiile de atunci.

TOTITNA

Biblioteca Anarhistă

Anarhiva
„O lume fără teamă”: de la punk la anarha-feminism (interviu Lovekills)
20 februarie 2025

Buletinul Anarhivei 2/2024

ro.theanarchistlibrary.org